

Neodolateľná príťažlivosť, alebo nebezpečná posedlosť?

Všetchna jeho přání

CC Gibs

*Všechna
jeho
přání*

CC Gibbs

2013

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu KNIGHT'S GAME,
vydaného nakladatelstvím Quercus, Londýn 2013,
přeložila Hana Čapková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Pernicová

Korektura: Hedvika Schiesselová

Sazba písmem Palatino Linotype: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

1

PAŘÍŽ, ÚNOR

Dominik Knight vyhlédl z okna vozu a pousmál se. Byl šedý zimní den a on měl v hlavě pořádný zmatek, ale Paříž v něm vyvolávala pocit, že možná přece jen stojí za to žít. Ze všech měst na celém světě jen tohle nabízelo požitky a uhlazenou praktičnost v jednom – je uhlazené a kultivované, sprosté a frivolní zároveň. Vydělávají a utrácejí se tu peníze. Děje se tu všechno, co člověka ráno přiměje vstát z postele a v noci mu nedovolí usnout.

Neplatí tu skoro žádná pravidla.

Naneštěstí pouhá představa potěšení z Dominikovy paměti vydolovala proradné vzpomínky, které bodaly jako jehly a zůstávaly stát v čase. Žaludek mu sevřel nepoznaný, syrový pocit ztráty. Skoro neslyšně si povzdechl a svezl se níž na sedadle. Znovu se zachmuřil a ztratil náladu. Kristepane, jak dlouho tohle zatracené utrpení potrvá?

Nedokázal to odhadnout, protože neuměl prožívat emoce.

Což velice dobře charakterizovalo celý jeho vztah ke Katherineině Hartové. Sotva vystudovala Massachusettský technický institut, podepsala poradenskou smlouvu s Knight Enterprises a během pouhých dvou týdnů mu převrátila život úplně naruby. Než se objevila, Dominikovy vztahy s ženami fungovaly podle dobře zavedeného vzorce – jako první přišlo seznámení, potom touha, sex a nakonec zdvořilé rozloučení.

Všechno bylo úplně normální

Pak si to ale celý týden víceméně non-stop rozdával s někým, jako byla Katherina. Celých sedm dní.

To už normální v žádném případě nebylo.

A tak ji opustil.

Vrátil se ke svému obvyklému způsobu života.

Jenomže ji nedokázal vypudit z hlavy. Nemohl jíst ani spát. Jeho nejlepším přítelem se najednou stal alkohol.

V tu chvíli to začalo být šílené.

A bylo po obvyklém životě.

To příšerné utrpení dosahovalo astronomických výšin.

„Moc přemýšlíš,“ zamumlal si pod vousy. „Přestaň na to myslet. *Dělej něco.*“

To je vždycky užitečný plán.

Už měl plné zuby úvah, a tak z kapsy vytáhl mobilní telefon, narovnal se na zadním sedadle černého mercedesu a prošel si adresář. Chvilku váhal, protože věděl, že tenhle telefonát by mohl znovu otevřít dveře, jež by měly zůstat zavřené. Rychle se nadechl, naposledy zapochyboval... a pak vyhledal příslušné jméno.

Když jeho londýnský kontakt zvedl telefon, Dominik řekl: „Tady je Nik. Máš chvilku?“

„Co ksakru chceš?“ ozvalo se s brooklynským přízvukem.

„Tvoji ženu, ale pořád mě odmítá,“ odpověděl Dominik s mírným úsměvem v hlase.

„To proto, že se k ženským chováš hrozně. Kde jsi?“

„Jedu z letiště do Paříže. Zrovna jsem přiletěl z Hongkongu. Něco od tebe potřebuju.“

„Jelikož jsem tvým velkým dlužníkem, tak do toho.“ Dominik Justina Parducciho seznámil s jeho ženou, což byl dostatečný důvod, aby od něho mohl žádat pomoc. Kromě toho Dominik přes Justinovu investiční divizi banky CX Capital uzavřel několik obchodních transakcí, na nichž pohádkově zbohatl.

„Nech si to pro sebe,“ upozornil ho Dominik. „Se mnou to nemá co dělat.“

„Proboha, snad jsi někoho nezabil?“

„Kdyby ano, nevolal bych ti.“

„Když o tom mluvíme – jak se má Max?“

„Teď zrovna si užívá rodinný život v Hongkongu.“

Justin tiše hvízdal. „Kdo by si to byl pomyslel?“

„Ty máš co říkat. Slyšel jsem, že čekáte druhé dítě. Nedopřáváš Amandě oddechu.“

„Chce čtyři. Nemám tušení proč, ale...“

„Jsi ochotný jí s tím pomoci,“ dořekl Dominik laškovně.

„Víc než ochotný. Mimochodem – díky, žes ji přivedl na Georgeovu svatební hostinu. Sice asi budu znít sentimentálně, ale jsme hrozně šťastní.“

„To rád slyším,“ odpověděl Dominik. Pracně se snažil mluvit neutrálním tónem. Jeho vlastní nihilistický život ho skličoval.

„Nejlepší je žít svůj sen,“ poznamenal vesele Justin, aniž si všiml změny v Dominikově hlase. „Teď, když mám ženu a dítě a další je na cestě, začínám Londýn vnímat jako svůj domov. Co ty? Zdržíš se v Paříži dlouho, nebo tudy jenom projíždíš?“

„Ještě nevím.“

To bylo zvláštní. Dominik byl obvykle rezervovaný, ale teď v podstatě odsekl. Justin se však nehodlal dožadovat vysvětlení od muže, jako je Dominik Knight, jehož osobní život zůstává přede všemi hermeticky uzavřený. „Tak co pro tebe můžu udělat?“

Dominik mu vysvětlil, že potřebuje někoho, kdo by Katherině Hartové nabídl práci poradkyně. Někoho z oboru informačních technologií, kdo rozhoduje o svém vlastním rozpočtu a může najímat, koho chce. A navíc bude držet jazyk za zuby. „Víš o někom takovém?“

„Je to trochu mimo můj obor, ale nech mě chvíli přemýšlet...“

„Tak se někde poptej, pokud to bude nutné, a zavolej mi.“

„Počkej, počkej... Myslím, že by se ti mohl hodit Bill. Mlčí jako hrob, nedá na stádní instinkt a je ochotný. Pracuje v CX Capital v Singapuru jako zástupce ředitele oddělení bezpečnosti. Býval to jejich hlavní guru přes technologie. Ochotně mi prokáže protislužbu za to, co jsem pro něho v minulosti udělal.“

„Skvělé,“ řekl Dominik. „Veškeré výdaje zaplatím – jídlo, ubytování, dopravu, plat, kytky... Každý den by v apartmá měla mít čerstvé kytky. Ať mi tvůj člověk v CX Capital přes tebe pošle

všechny účty. Slečně Hartové musí zaplatit *dobře*. Ne tak, jak tomu slovu rozumíš ty, ale jak ho chápu já," zdůraznil. „Po nedávných skandálech v CX Capital v Singapuru si stejně myslím, že budou hledat někoho s jejími dovednostmi. Pokud jde o věrohodný příběh, řekni svému člověku...“

„Jmenuje se Bill McCormick,“ přerušil ho Justin. „Je na něj naprostý spoleh.“

„To doufám. Ať McCormick řekne slečně Hartové, že se o ní doslechl od bankéřů ze Sander Global, kteří brečeli do svého pití v Racket Clubu.“ Dominik mu vysvětlil svůj spor s bankou o dvacet miliónů. Pověděl mu, jak mu peníze odčerpali z továrny v Bukurešti a oklikou je převedli do banky v Singapuru. Kate je díky svým odborným znalostem vystopovala a po jejím vysvětlení a Dominikových výhrůžkách, které byly ještě účinnější, bankéři peníze vrátili. „Ať si McCormick řekne, kolik za spolupráci chce. Dej mi vědět, jak vysoká je ta částka. Ale zdůrazňuju, že to musí hrát přesvědčivě. Jestli slečna Hartová přijde na to, že s tím mám něco společného, osobně ti uříznu koule.“

„No dobře, chápu. Ta kočka musí být něco extra.“ Protože ženy pro Nika nebyly osobní téma, mohl o nich klidně mluvit.

„Není to jenom kočka, je chytrá. Jedna z nejlepších forenzních účetních v oboru. Chci, aby si trochu vydělala.“

„Jak si přeješ,“ poznamenal uhlazeně Justin. Dáma byla očitě dost chytrá, aby si hrála na nepřístupnou. „Proč si od tebe nevezme peníze?“

„To kdybych sakra věděl.“

„Že bys vycházel ze cviku, Niku?“

„Jo, a všechno ostatní je taky v háji.“

Do prdele. Tomu se říká depka jako hrom. A kvůli nějaké ztracené ženské. „Hned se do toho dám,“ řekl okamžitě Justin a pomyslel si, že musí zavolat Maxovi, Dominikovu zástupci, který kdysi pracoval u MI6, má modrou krev a dovede všechno zařídit. Zeptá se ho na tuhle kočku, jež Nika přiměla přehodnotit svůj přístup k ženám jako k pouhé zábavě. „Jakmile to bude zařízené, ozvu se ti. Ještě jednu rychlou otázku – co když ta slečna McCormicka odmítne?“

„Ten chlap určitě není žádný idiot. Zaříd, aby jí udělal nabídku, která se odmítnout nedá. A udržuj mě v obraze,“ řekl Dominik rychle. „Denně.“

O dva dny později Kate zazvonil telefon. Ležela v posteli ve svém bytě v Bostonu a měla zatažené závěsy, aby dovnitř nepronikalo světlo. Sledovala ponurý film o samurajích. Když mobil vytáhla zpod sáčku od koblih a hromady obalů od cheeseburgerů, musela přimhouřit oči, aby viděla na displej. Katedra účetnictví na Massachusettském technickém institutu? Opravdu? Dokáže být zdvořilá, když se od odletu z Hongkongu pořád jenom lituje?

Zvítězil rozum. Zvedla to.

Volal jí samotný vedoucí katedry a nabízel jí práci. Prý ho kontaktoval bankéř, který se zajímá o její forenzní dovednosti. Mohla by zaletět na pohovor do Singapuru? Nebo si pohovořit po telefonu?

Rozhodla se pro hovor po telefonu, i když okamžitě začala mít podezření. Ve věci se nejspíš angažuje mistrný vodič loutek Dominik.

Když však mluvila s Williamem McCormickem, připadal jí důvěryhodný. Dozvěděl se o ní od bankéřů ze Sander Global v Singapuru. Jsou to jeho přátelé. Banku samozřejmě štválo, že musela odepsat nalezených dvacet miliónů, ale Katiny odborné kvality na ni udělaly dojem. V CX Capital Singapore potřebují někoho, kdo jim řádně prověří zabezpečení hlavních investičních účtů. Jejich hlídací psi z IT oddělení se sice zaručili, že účty jsou v pořádku, ale po skandálu, k němuž došlo před dvěma týdny, kdy se celý den nemohli dostat do databáze, chtějí názor někoho dalšího, hlavně pokud se týká možného nepovoleného vstupu do jejich peněžních fondů.

Kate Williamu McCormickovi položila několik zvědavých otázek a byla si na devadesát devět procent jistá, že se s Dominikem nikdy nesešel a nezná ho. Slyšel o něm jenom od svých kamarádů ze Sander Global.

Zmínil se, že oba bankéři namočení do skandálu teď mají osobní ochranku.

Pokud měl McCormick zájem o nějaké drby, narazil na nesprávnou osobu. Kate mu vysvětlila, že značná část rozhovoru s bankéři v Singapuru proběhla v mandarinské čínštině, takže neví, o čem se mluvilo. Protože Dominikovým slovům nerozuměla, nemůže McCormickovi nic říct.

William McCormick jí za práci na projektu nabídl ohromnou sumu. Také jí sdělil, že jí nechá e-mailem poslat letenku první třídy, pokud se úkolu ujme.

„Můžu si to přes noc rozmyslet?“

„Samozřejmě.“

„Zítřka vám zavolám,“ slíbila Kate zdvořile.

Když zavěsila, zabořila se do polštářů a zírala na strop. Zvažovala, vstřebávala a zkoumala každé slovo a snažila se přijít na to, zda je možné, aby v nabídce měl prsty Dominik.

Nakonec usoudila, že s největší pravděpodobností ne. Navíc poté, co viděla, jak funguje Sander Global, ji nejspíš bude CX Capital potřebovat, pokud má stejně mizerné zabezpečení.

Odhodila přikrývky a vylezla z postele, v níž zůstávala od návratu z Hongkongu a melancholicky se litovala, i když věděla, že je neskutečně hloupé plakat kvůli někomu, jako je Dominik Knight, který může mít a také nejspíš má každou ženu, na kterou ukáže. Možná, že tímhle telefonátem jí osud dává najevo, že je na čase zapomenout na nestydatého, *bohužel neskutečně krásného a sexuálně nadaného* pitomce, který nemá srdce. Měla by si ho uložit do paměti jako senzačně žhavého, ale nedosažitelného muže. Ženy svádí a vzápětí odhazuje raketovou rychlostí.

Tak mu to vyhovuje.

Uhladila si triko, v němž spala a které za dny strávené v posteli pořádně pomačkala. Prošla hromadou kufrů a obalů od rychlého občerstvení, jež ležely poházené po bytě, a zastavila se u okna. Odhrnula závěsy a zamrkala, jako by právě vylezla z jeskyně. Venku nádherně svítilo slunce a okolní svět zůstával nedotčený. V tuto denní dobu byla ulice prázdná a u chodníku ležela hromada špinavého, zašedlého tajícího sněhu. Byl to městský sníh, který se v ničem nepodobal sněhu doma u jezera.

Mohla by tam jet. Čeká na ni babička.

Jenže by radši měla něco dělat a ne jet domů a oddávat se depresi v jiném prostředí. Uvažovala o tom, že se podívá, jestli některé pracovní pozice, které jí nabídlo několik firem, zůstaly neobsazené. Opravdu pouze *uvažovala*. Místo aktivity celou dobu ležela v posteli, ponořená do neradostné skleslosti. Dívala se na smutné filmy a zatloukala jeden hřebík za druhým do své rakve z beznaděje a zoufalství. Čekala, kdy se dostane do bodu, kdy pohřbí svůj obrovský smutek a půjde dál.

Zlehka se kousala do spodního rtu a znovu si procházela rozhovor s Williamem McCormickem. Rozebírala a pitvala každičkou odpověď. Odpovídal jednoduše, nekomplikovaně a žádná zmínka o Dominikovi ho nevyvedla z míry. Kate by se klidně vsadila, že bankéř toho sobeckého miliardářského hajzla opravdu nezná.

Když odhlédla od své zášti, představa, že by pracovala sama na sebe, jí připadala přitažlivá.

Měla ráda svou nezávislost..., samozřejmě s výjimkou všeho, co se týkalo Dominika Knighta, ale to mělo hodně společného s *úžasným* sexem. V běžném životě se nerada podřizovala autoritám, upřednostňovala samostatnou práci a vnitřní motivaci.

Takže vlastně dostala dokonalou pracovní nabídku.

Její vzrušení nedokázala zmírnit ani vtíravá pochybnost, že Dominik v této věci nestojí zcela stranou. Byla to fantastická vyhlídka a zřejmě i skvělá pracovní příležitost. Navíc ji peníze od Dominika spolu s částkou, kterou jí nabídl McCormick, finančně zajistí minimálně na tři roky.

Usmála se a trochu se rozveselila. Dokonce cítila příliv inspirace. To všechno poprvé od chvíle, kdy se vrátila domů. Velice ráda měřila síly s případnými hackery, postupně odhalovala možné podvody a vstupovala do temných vod černého trhu.

Takže proč ne? Nabídka neměla žádnou zápornou stránku.

Navíc tuhle hru milovala.

Vlastně se nesprávně vyjádřila – představa her v ní vyvolala horký nával chlípných vzpomínek. Další důvod, proč se nutně musí znovu zapojit do pracovního procesu. Potřebuje pořádné rozptýlení. Masturbace je příjemná, ale nestačí.

Otočila se od okna a zavolala babičce.

„Hádej, co se stalo, babi!“

„Musí to být něco dobrého. Máš veselý hlas.“

„To je pravda. Zrovna jsem dostala hodně dobrou pracovní nabídku. Za plno peněz, ubytování v hotelu, let první třídou a dokonce i jídlo – to všechno mi nabídli.“

Pro babičku bylo nejlepší zprávou to, že Katinka nemá slzy na krajíčku. „Musíš mi o tom všechno povědět, Katinko.“

„Jde o CX Capital. To je banka, kterou nedávno napadli hackeři. Mám co nejdřív nastoupit. Je to v Singapuru. A potřebují mě...“

„Abys jim to všechno dala do pořádku,“ dořekla za ni babička.

Kate se zasmála. „To se vsaď. Já a doktor Seuss je zachráníme.“ V dětství Seussovy knihy milovala, a když jí byly čtyři, uměla je všechny nazpaměť. „Zastavím se u tebe, než odletím.“

„Skvělé. I když tě musím varovat, že možná budeš muset vydržet kávový dýchánek s dámami z mého bridžového klubu. Pořád jim vykládám, jak se z tebe stala světoběžnice.“

„Ty si prostě nemůžeš nechat ujít příležitost popíchnout Jan Vogelovou.“

Babička se přidušeně zasmála. „To se rozumí. Pokud jde o chvástání, Jan nikdo nepřetrumfne. Ukrutně za ní zaostávám, protože jsem slušná. Takže si pro ni připrav pěkné vyprávění.“

Kate by Jan Vogelové mohla vyprávět příběh, při němž by se jí zkroutily obě uši, ale ten nebyl k uveřejnění. „Viděla jsem, jak žijí bohatí a slavní. Mohla bych jí popsat dům Dominika Knighta v Hongkongu. A taky jeho soukromé letadlo a flotilu mercedesů, které mu jsou neustále k dispozici.“

Babička byla ráda, že Katinka o Dominiku Knightovi může mluvit, aniž by přitom polykala slzy. To bylo dobré a znamenalo to velký pokrok.

„To zní velice zajímavě,“ řekla. „Ale já se s tebou ve skutečnosti jenom hrozně ráda chlubím, to víš. Takže mluv, o čem chceš.“

„Byl to úplně jiný svět, babi. Nevěřila bys, v jakém luxusu ten člověk žije. Kolik má sluhů! Žije v krásném prostředí, jí úžasné jídlo a pije drahá vína. A všechno to považuje za samozřejmost.“

„Jsem ráda, žeš dostala možnost to vidět,“ poznamenala jemně babička. „Většina lidí takovou příležitost nemá. Aspoň ne ti, které známe.“

Kate si povzdechla. „Máš pravdu. Rozhodně to byla příležitost, kterou si člověk nesmí nechat ujít.“

„Třeba to v Singapuru bude stejně vzrušující. Člověk nikdy neví.“

„Možná ano,“ odpověděla mile Kate, i když bez Dominika to tak v žádném případě být nemohlo. „Zavolám tomu bankéři a řeknu mu, že tu práci беру, a potom ti dám vědět, kdy dorazím domů.“

„Přijed', kdy se ti to bude hodit, Katinko. Budeme tě s Leonem čekat. Říkala jsem ti, že přibral dalších devět kilo? Už je velký jako poník, kterého jsi vždycky tak chtěla.“

Kate se zahihňala. „Ten, kterého děda nechtěl mít v garáži.“

„Děda ti občas nedopřál všechno, co sis navymýšlela,“ zavtipkovala babička.

„Jenom v tomhle jediném případě, babi.“ Kate se zachvěl hlas a oči se jí zamžily slzami. Děda byl laskavý a štědrý člověk s pevnými zásadami, oddaný své vnučce. Vždycky v ní podporoval chuť zkoušet něco nového. Ježíšek a drsný armádní instruktor v jednom.

„Myslím, že se mu nechtělo kydat hnůj. Ty bys to v tom věku udělala jednou nebo dvakrát a pak by to zůstalo na něm. Tvůj dědeček byl praktický člověk. A teď bychom měly změnit téma, jinak se obě rozbředíme.“

„Dobře,“ souhlasila rychle Kate. „Takže teď zavolám tomu McCormickovi a pak si zarezervuju let do Minnesoty.“

Zavolala McCormickovi a přijala jeho nabídku. Zarezervovala si letenku a poslala babičce zprávu s podrobnostmi. Potom si objednala pizzu, a zatímco čekala, až ji přivezou, dívala se na konec tragického filmu o samurajích – další důvod k tomu, aby zase začala pracovat. V poslední době se stravovala hrozným způsobem. Jestli bude dál ležet v posteli a nechá si vozit jídlo, za chvíli bude vážit devadesát kilo.

Po skončení filmu Kate najednou napadlo, že zavolá své spolubydlící Meg, která pracuje na archeologickém výzkumu dinosaurů. Pováží jí, že se cestou do Singapuru na jeden nebo dva dny zastaví v Missoule.

Došla k názoru, že je třeba zjistit, zda její libido dokáže rozpálit také jiný muž než Dominik. Po třech dnech nekonečného zoufalství byla ochotná vyzkoušet cokoli, co by vyléčilo její bolest způsobenou láskou. Kdo jiný než Meg by jí dokázal pomoci? Pro ni sex vždycky představoval hlavně zábavu. Nepletla do něj srdce a nezajímalo ji, jak se jmenují její milenci.

Když se Meg dozvěděla, že Kate přijede, nadšeně zaječela. „Fakt? Fakt přijedeš na návštěvu? Už se nemůžu dočkat!“

„Připadá mi, že se tam máš dobře,“ poznamenala Kate. „V Mis-soule se klidně můžu zastavit cestou do Singapuru. Tady se fakt moc nebavím, tak jsem si říkala...“

„Hele, proč mluvíš tak pohřebně? Do háje, neříkej, že...“

„Ne, ne, babička je v pořádku. Ale...“ Kate si povzdechla, „řekni mi, že na zlomené srdce se nedá umřít.“

„Proboha! Neříkej, žes to udělala. Ježkovy oči,“ řekla Meg, jako by měla telepatické nadání. „Udělala. Ty ses s tím miliardářem vyspala.“

„No, tak nějak,“ napůl zabručela, napůl si povzdechla Kate.

„Jo. Teď pořád jenom brečím.“

„Poslouchej, miláčku.“ Meg nasadila tón, který naznačoval, že všechno, co řekne, je jenom pro Katino dobro. „Budu k tobě drsně upřímná. Za prvé nejsi žádná Popelka. Za druhé i kdybys byla, Dominik Knight rozhodně není žádný princ. Za třetí cokoli se stalo, nemělo nic společného s láskou. A za čtvrté, a to je nejdůležitější, i když ti připadá, že máš zlomené srdce, na tohle ještě nikdy nikdo nezemřel. Chápeš?“

Následovala dlouhá odmlka.

„Věř mi, ano? Já to znám. Vzpomínáš si na Johnnyho Darea? Taky jsem se z toho dostala.“

„Za necelý den,“ zdůraznila Kate sarkasticky.

„Takže jsi pozadu. Vrátím tě zpátky do hry. Mužští tady jsou prvotřídní kusy nabušené testosteronem. Chodí na lov, rybaří, rajtují na koních a ve volném čase nejspíš sekají dříví na otop, co já vím.“

Kate se neochotně zahihňala. „Takže kdybych měla kamna na dřevo, pomohli by mi?“

„Můžou ti pomoci mnohem líp. To ti zaručuju.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Kate trochu živěji, jako by Megině záruce opravdu věřila. „Nemá smysl smutnit.“

„Hele, nepředstírám, že Dominik Knight není úchvatný. Koli-krát jsem ho viděla v bulváru a vždycky do něho byla zavěšená nějaká barbína. Když to přirovnám k nakupování, vlastně jenom okukuje zboží, ale nikdy nic nekoupí. A když už o tom mluvím...“ Náhlé zaujetí v Megině hlase už Kate znala. Bydlely spolu od prvního ročníku na vysoké. „Taky bys mohla jít na nákup. Pozvu všechny Lukeovy nádherné urostlé kamarády na večírek. Můžeš si je prohlédnout a vybrat si. Kdy dorazíš?“

„Nejspíš v pátek.“

„Skvělé. Bude tě tu čekat zástup chlapů. Jednoho si na noc vybereš, trochu si užiješ a zapomeneš na miliardáře, kteří mají místo srdce štos bankovek. Vážně, broučku, k chlapům, kteří vlastní půlku světa, musí člověk zaujmout praktické stanovisko.“

„Já vím. Opravdu se snažím.“

„To je dobře,“ řekla Meg vřele jako učitelka, jež chválí přihlouplého žáčka, který konečně správně odpověděl na otázku, kolik je dvě a dvě. „Dáváš přednost nějakému typu? Má být vysoký, svalnatý, tmavovlasý, blond, s modrýma očima? Trochu mi napověz.“

„Tak třeba blond.“ Kate chtěla někoho, kdo jí nebude připomínat Dominika a neprobudí v ní ani tu nejvzdálenější vzpomínku na vysokého tmavovlasého a hezkého mizeru.

„Tak teda blondáka. Jsem hrozně ráda, že přijedeš. To si užijeme!“

Možná tak po deseti skleničkách. „Už se na ten večírek těším,“ zalhala Kate. V Missoule se alespoň nebude nudit. Meg byla velice energická, sebestředná a nedokázala chvíli posedět. „Díky,“ dodala Kate zdvořile. „Už je mi líp.“ Přitom netušila, jestli se jí někdy líp udělá.

„Bude tu na tebe čekat celý zástup hřebců,“ slíbila jí zvesela Meg. „Samí blondáci. Abys věděla, už je sakra na čase.“

2

Ve stejné době, kdy se Kate domlouvala s Meg, Dominik seděl u stolu naproti krásné rozvedené blondýně, s níž se znal celé roky.

„Nemůžu uvěřit svému štěstí, miláčku,“ usmála se na něho Viktorie Melburyová přes okraj své skleničky s vínem. „Vůbec bych nečekala, že tě potkám na ulici v Paříži.“

Dominik zauvažoval o počtu obyvatel Paříže a o svých předchozích plánech, že z Hongkongu poletí domů. Usmál se a odpověděl: „To se vůbec nedivím. Šance potkat mě tady je opravdu malá.“ Zrovna vystupoval z auta před domem na Île Saint-Louis, když na něho Viky zavolala. Seznámil se s ní před třemi lety na večíрку v Londýně, brzy poté s ní skočil do postele a oddali se spolu oboustranně uspokojivému sexu. Nejen tehdy, ale ještě při několika dalších příležitostech.

„Doufám, že ti to nevadí,“ zapředla svádivě. „Ale musela jsem využít příležitosti, když jsi říkal, že tu nejsi nadlouho.“

Dominik se znovu usmál. „To nevadí. Stejně jsem tě chtěl pozvat na večeři,“ zalhal. Ve skutečnosti plánoval, že bude sedět sám ve svém bytě a utápět žal ve whisky.

„Tohle je hezounká restaurace.“ Viki zvedla pěstěnou ruku a uvolněným gestem ukázala na celou místnost. Potom ji napřáhla a prsty zlehka přejela po Dominikově ruce, která spočívala na stole. „Jsem moc ráda, žeš mě sem vzal. Usuzuju, že šéfkuchař je tvůj

dobrý přítel.“ Když se kuchař dozvěděl, že do podniku zavítal Dominik, přišel je pozdravit.

„S Guillaumem jsem se seznámil před několika lety v Nice. Byl jsem rád, že se přestěhoval do Paříže.“ Restaurace se nacházela v klidné ulici lemované stromy na Montmartru. Byla v přízemí malého domu, které se s pomocí Dominikovy investice proměnilo v moderní bistro.

„Připomíná mi toho krásného mladého kuchaře v Monaku. Vzpomínáš si na tu kavárničku u vody?“ Viki se roztomile zachichotala. „Té noci jsme se chovali trochu neslušně.“

„Vzpomínám si. Oba jsme byli pěkně nalití.“ Dominik vzal ze stolu láhev. Neměl náladu vzpomínat na veřejnosti na společnou sexuální eskapádu. „Mám ti dolít víno?“

Ochotně k němu napřáhla ruku se skleničkou a laškovně se na něho usmála. „Pokoušíš se mě opít, drahý Niki?“

Dominik zavrtěl hlavou. „To víno je prostě dobré.“ Ve skutečnosti se snažil opít sebe. Nechtěl tu být a nechtěl se přes stůl dívat na Viky, která mu pořád rafinovaně lichotila a vystrkovala na něho prsa. Považovala je za svou nejlepší vizitku. Nejradši by odešel... a sám. Měl to udělat už před dvaceti minutami.

Když viděl, jak Viky pojídá první chod sestávající z chřestu s ančovičkovou omáčkou, málem ztratil chuť k jídlu. Ona za to nemohla – byla to jeho chyba. Kdyby ji někdy dřív pozoroval, jak si elegantně vkládá špičku chřestu do úst a pomalu z něj uždibuje, dokud ho celý nesní, přinejmenším by ho to pobavilo. Teď po seznámení s Katherinou mu to však připadalo velice odpudivé.

Viky dojedla, graciézním pohybem si otřela ústa, usmála se a ukázala na chřest, který před Dominikem zůstal takřka netknutý. „Ty nemáš hlad, miláčku?“

Už ne. „Měl jsem si radši objednat ravioli,“ odpověděl a rychle se podíval na hodinky. Pak zachytil číšníkův pohled a kývnutím mu dal najevo, že má odnést talíře.

Když jim rychle odnesli první chod a dolili víno, Viky se naklonila nad stůl, aby byl lépe vidět působivý žlábek mezi prsy, krásně orámovaný hlubokým výstřihem jejích šatů z bílé angorské vlny. „Připadáš mi nějak mrzutý,“ řekla jemně. „Jsi temný a nebezpečný. To se mi líbí,“ zašeptala.

Dominik se obával, že se možná neudrží, pokud Viky zmíní bič. „Jenom jsem trochu unavený. Byl jsem dlouho v práci.“ Usmál se sevřenými rty a uvažoval, jestli má tohle být trest za všechny ne-spravedlnosti, jichž se v minulosti dopustil. Možná, že nějací zlo-myslní bohové poslali Viky na Île Saint-Louis ve stejné chvíli, kdy vystoupil z auta, jen aby ho potrápili. „Guillaumovo telecí ragú je úžasné,“ řekl, jako by Viky vůbec nevypustila z úst slovo *nebez-pečný*. Chtěl změnit téma hovoru. „Bude ti chutnat.“ Sáhl po své skleničce, vyprázdnil ji a kývl na číšníka, aby mu dolil. Druhou skleničku vypil, aniž by vnímal, jak chutná.

Po dalších dvou láhvích se cítil jakžtakž uvolněně nebo ales-poň mírně otupěle. Jídlo bylo jako obvykle vynikající. Telecí chut-nalo výtečně a sklep poskytoval skvělé víno. Číšník hbitě reagoval na pohledy, jimiž mu Dominik dával najevo, že chce dolít, a tlu-mená konverzace uklidňovala. Viky nepřestávala flirtovat a ze všech sil se snažila Dominika nalákat.

Její podbízení na něho bohužel nijak nepůsobilo.

Očividně plánovala, že u něho zůstane přes noc.

Kdysi býval stejný jako ona a rád si nezávazně zasouložil. Ale každá uplynulá minuta, každá navoněná poznámka, každý svůd-ný úsměv ho nechávaly nejen chladným, ale naprosto apatickým. Kdy se z něho stal eunuch? *Na tuhle otázku neodpovídej*, varoval ho rychle vtíravý vnitřní hlásek.

Dosud nepoznané city stranou – teď potřeboval hlavně odejít. Jeho únikové mechanismy se však dlouhým nepoužíváním zadře-ly. Nevzpomínal si, kdy naposledy odmítl ženu. Objednal další láhev vína a doufal, že alkohol mu pomůže překonat nechut sou-ložit s Viky.

Ta nechut bohužel jenom zesílila.

Dávno předtím, než večere skončila, věděl, že v žádném pří-padě nepozve Viky k sobě do bytu. Objednal vzácné portské, aby získal čas. Potom další na ochutnání a pak ke stolu přišel Guillaume a zdvořile řekl: „Ve sklepě mi zbyly dvě láhve. Pojď se mnou, Dominiku, vybereš si, kterou bys radši.“

Dominika zalil takový pocit úlevy, že mu to na okamžik připa-dalo jako zázrak shůry. Vstal a klidným hlasem řekl: „Omluv mě, Viky. Hned se vrátím.“

Když vešli do zadní chodby, střelil po Guillaumovi pohledem. „Krucí, jak jsi věděl, že potřebuju zachránit?“

„Obvykle tolik nepiješ. Bertrand si toho všiml a pověděl mi to.“

„Bertrand se o mě v tom případě stará líp než vlastní matka,“ prohlásil Dominik s úsměvem. „Snažil jsem se vymyslet, jak tu večeri ukončit. Viky je krásná, ale já už jí mám pro dnešní večer dost.“ Když spatřil Guillaumův pátravý pohled, s úsměvem potřásl hlavou. „Nedívej se na mě tak – já taky nevím proč.“ Oba společně vymetali večírky v Nice a Paříži a oběma se líbily ženy. „Potřebuju plán útěku, který ji neurazí. I když v případě nutnosti ji urazím.“

„Nějaká nemoc, příteli?“ Guillaume se na Dominika podíval s mužským pochopením. „Znám dobrého doktora. Můžu mu zavolat ve dne v noci. Je to kamarád z Nice.“

Dominik se usmál. „Tvůj zájem mě těší, ale žádný penicilin nepotřebuju. I když možná bych se před ní mohl zmínit, že si ho musím vzít. To by rychle upustila od svých plánů.“

Guillaume se vydal po schodech do sklepa a přes rameno řekl: „Tohle se ti vůbec nepodobá. Pokud nejsi momentálně *neschopen akce*,“ tázavě a zároveň soucitně pokrčil jedno rameno, „proč ji prostě jen zdvořile neodmítneš?“

„Protože pokud jde o sex, Viky význam slov *zdvořile odmítnout* nechápe. Vlastně obecně nerozumí slovu *odmítnout*. Je zvyklá dostat, co chce, tak mi pomoz. Co jí ksakru můžu říct, aby to vyznělo aspoň trochu slušně?“

Guillaume se vyznamenal. Pět minut poté, co se Dominik vrátil ke stolu s láhví portského, přivedl svou čerstvě těhotnou ženu a požádal Dominika, zda by ji mohl doprovodit do nemocnice. „Není to prý nic vážného, ale doktor jí řekl, že jakmile se jí znovu zrychlí tep, má přijít, aby se na ni podívali.“

„Nechci, aby Guillaume odcházel z kuchyně, když má restauraci plnou lidí,“ řekla Amélie a usmála se na Dominika. Potom obdařila láskyplným úsměvem manžela. „Já vím, že by to udělal, ale...“

„To není nutné. Já vám pomůžu,“ oponoval Dominik. „Promiň, Viky,“ dodal tónem, v němž byla, jak doufal, slyšet lítost. „Řeknu svému řidiči, aby tě odvezl domů. Zítra ti zavolám.“

Po krátkém vzpouzení Viky nasedla do jeho auta a řidič dostal instrukci, že ji v žádném případě nesmí odvézt do Dominikova bytu. Dominik se za vozem díval s ohromnou úlevou. Nemusel ten pocit nijak pečlivě zkoumat.

Ani to nehodlal dělat.

Pokud šlo o sexuální život, zásadně se nevěnoval sebezpytování.

Nicméně si dal záležet, aby ho nikdo neviděl. Zašel s portským do kuchyně, posadil se tam a nalil si skleničku.

Guillaumova manželka Amélie Dominika políbila na tvář a chystala se vrátit do patra. „Nevěřila jsem, že se dožiju toho, že nebudeš mít zájem o sex,“ řekla a pousmála se. Hezkou tvář měla nakloněnou trochu na stranu a pátravě si ho prohlížela tmavýma očima.

„Jsem překvapený úplně stejně jako ty,“ odpověděl Dominik a zvedl k ní trochu pobavený pohled. „To bude věkem. Stárnu.“

„To sotva. Nechceš nám něco říct?“ Její ženská intuice pracovala na plné obrátky, protože Dominika viděla s touž blondátou kráskou před dvěma lety v Nice a tehdy před ní rozhodně neutíkal.

„Zatím jsem si to chtěl nechat pro sebe, ale když dítě pojmenujete po mně, koupím vám větší restauraci.“

Amélie si odfrkla a pohodila hlavou. „Tak si to svoje obrovské temné tajemství nech. Ale ta dáma se zlobila. Budeš jí za to muset zaplatit.“

„To by mě nejdřív musela najít.“

Amélie ho zlehka poplácala po tváři. „Nezapomínej, že jsem dostala možnost tvoji Viky poznat. Ta tě vyčmucha.“

Dominik zaúpěl.

„Budeš muset odjet z Paříže,“ řekl Guillaume a zvedl hlavu od jíšky, kterou míchal. „Nebude to poprvé.“

„To nejde. Přiletěl jsem na pracovní schůzku. Budu muset použít plán B.“

Ukázalo se, že tímto plánem je apartmá v hotelu Jiří V. Když se v recepci zapisoval, požádal o soukromí. Jakmile se mu dostalo ujištění, že personál jeho přítomnost přísně utají, ubytoval se v prezidentském apartmá. Hodlal v něm setrvat, dokud nepře-

sune schůzku s investory, kteří se zajímají o jeho projekt těžby vzácných hornin v Grónsku. První setkání v Hongkongu nečekaně skončilo, když Katherina na jeho laptopu uviděla oplzlé osobní fotografie. Okamžitě vypoklonkoval všechny přítomné a pokusil se to odčinit, ale marně.

Fotografie, které se objevily při upozornění na nový e-mail, totiž byly nadepsané *Fotky z Vánoc*. V Dominikově posteli – ve stejné, již sdílel s Kate, ležely tři nahé ženy a oddávaly se úchylné sexuální hře. Snímky z tai-či studia v téže složce byly ještě oplzlejší.

Ta nešťastná nehoda ukončila jejich dovolenou v Hongkongu. Od té doby Katherinu neviděl.

V uplynulých dnech se pohroužil do obchodních záležitostí a zoufale hledal rozptýlení od své neodbytné nespokojenosti. Denně pročítal desítky návrhů na nové spekulativní podniky a diskutoval aktivity se zainteresovanými zaměstnanci Knight Enterprises. Odpovídal na neustálý příval e-mailů a omezoval se na jednu láhev sladové whisky bez ledu, aby nezavolal Katherině a neřekl jí něco, čeho by později litoval.

Nemělo smysl hloubat nad tím, že v Paříži nezavolal žádné ze svých známých ani nenavštívil žádný ze soukromých klubů, do nichž předtím často chodil za sexem. Příliš ho znervózňovalo přemítat o pozoruhodných změnách ve svém životě. Stejně jako Kate se uchýlil k masturbaci. Na rozdíl od ní však měl fotografii, jíž se mohl inspirovat.

Vlastně měl dvě. Obě pořídil těsně před svým odletem z Hongkongu, když Kate spala v jeho posteli. Nechal si snímky z telefonu vylepšit a upravit v komerční laboratoři v Paříži, vytisknout ve formátu 18x27 centimetrů a zasadit do otevíracího titanového pouzdra, které s sebou mohl nosit na cestách. Nad svým nezvyklým chováním se nepozastavoval. Dominik se však nepozastavoval skoro nad ničím, co dělal. Obzvlášť když se to týkalo jeho osobní potěchy, jak tomu bylo v tomto případě.

Navykl si trávit večery stále stejným způsobem. Začal večerí u televize v obývacím pokoji apartmá, po níž následovala polovina láhve kterékoli sladové whisky, jež byla po ruce v baru. Někdy to udělal v obráceném pořadí, záleželo na tom, jakou měl náladu. Slavný kuchař, který v hotelu vařil, začínal pochybovat o svých

dovednostech, když se host ani nedotkl mnoha naservírovaných pokrmů, jež připravil.

Dominik se zkoušel dívat na porno a rozptýlit se, aby nemusel neustále myslet na Katherinu, ovšem bez valného výsledku. Skutečnost, že jeho tělo na filmy vůbec nereaguje, ho zarážela. Jenom krátce, protože jakmile pomyslel na Katherinu, neměl s erekcí vůbec žádný problém.

Nakonec si láhev nevyhnutelně vzal s sebou do postele, zapnul televizi a úplně ztišil zvuk. Zadíval se na Katherininy fotografie otevřené jako kniha na stolku u nohou postele a začal pomalu masturbovat. Nikdy nespěchal a připomínal si jenom sdílenou rozkoš, ne ničivý konec, kdy se oba dostali do bodu, odkud už se nemohli vrátit. Jeho mysl ani jeho tělo však nedokázaly zapomenout na nevýslovný zázrak, jímž byl jejich pobyt v Hongkongu. Zejména v noci, když byl sám, mu zapojení rozumu vůbec nepomáhalo. Jeho myšlenkám zcela vévodila Katherina.

3

Zatímco Dominik v Paříži zíral na televizi bez zvuku, přežíval další bezesnou noc a čekal na východ slunce, Kate do sebe v Megině kuchyni házela panáka tequily a přemýšlela, zda by ji všechen alkohol na světě dokázal přimět, aby se dala dohromady s jedním opravdu rozkošným uchazečem o studium medicíny a jezdcem rodea, který obdivoval její krásu. Ohlušující hudba, kterou v obývacím pokoji vyluzovala narychlo sehnaná kapela, byla v kuchyni slyšet jenom o něco méně. Vysoký, hezký modrooký blondák Ben přitiskl ústa ke Katinu uchu, aby mu rozuměla.

„Pojďme někam, kde je větší klid. Souhlasíš?“

„Jasně.“ Kate přece přijela z jistého důvodu a mlčky si Bena vybrala z Meginy nabídky kluků. Nemělo smysl oddalovat sex, který jí měl pomoci zapomenout na Dominika.

Ben popadl láhev tequily, vzal Kate za ruku a vedl ji přes kuchyň na chodbu a odtud do ložnice. Zaklepal a s úsměvem řekl: „Pro jistotu. Nebo můžeme jít ke mně, jestli chceš.“

Kate se usmála. „Tady je to fajn.“

„Hele, máme štěstí.“ Ben otevřel dveře.

Anebo Meg všem ostatním ložnici zakázala, pomyslela si Kate. Byla ale trochu opilá a zbytečně dlouho se tím nezaobírala. Vždyť tu byla především proto, aby zapomněla na minulost. Dneska večer hodlala vymazat Dominika Knighta ze své paměti.

Ben ji vtáhl do ložnice a zavřel dveře. Přešel k posteli a postavil láhev s pitím na noční stolek. Posadil se a přitáhl si Kate na klín. „Měla bys nějakou dobu zůstat v Missoule,“ zašeptal a zlehka ji políbil. „Mohla bys bydlet u mne. Naučím tě jezdit na koni.“

„Možná,“ zamumlala Kate. Bylo to snazší než mu vysvětlovat, proč to nejde. Natáhla k němu ruku, vzala jeho obličej do dlaní a vášnivě ho políbila. Strčila mu jazyk do krku, protože chtěla něco *cítit*. A také něco ucítila, ale byla to jenom jeho erekce, jež se jí tiskla k zadku. Nic pro ni. Ben v ní nepodnítil vůbec žádné emoce. Místo něho by klidně mohla líbat zrcadlo. Propánakrále, viděla před sebou budoucnost úplně bez sexu a věděla, co za to může – Dominikův zatracený charismatický půvab a nezapomenutelná sexuální dovednost. Sáhla po láhvi tequily. „Dáš si?“ Chtěla ji podat Benovi.

„Ne, díky,“ usmál se. „Nepospíchej.“

Kate si láhev přiložila k ústům a také se usmála. „Jsi moc milý.“

„Nikam nespěchám.“

Páni, je opravdu moc milý. A s klukem jako on ženské určitě rády jdou do postele. Kate polkla a znovu se rychle napila. Postavila láhev zpátky na noční stolek a objala Bena kolem krku. „Tak. Někdy se chovám jako typická holka z maloměsta. Promiň.“

„To vůbec nevadí. V Montaně je každý z maloměsta.“ Sklonil hlavu a otřel se rty o její ústa. „Dokážu to pochopit.“

Kate se pokusila přemoci ohromující netečnost, s níž její tělo reagovalo na Benův něžný polibek a jeho obrovskou erekci. Zlehka zavrtěla zadkem nad jeho ztopořeným údem.

Tiše zasténal a překulil se na záda. Strhl ji na sebe a natáhl se na posteli i s kovbojskými botami na nohou. Trochu si Kate na štíhlém svalnatém těle posunul, aby ho netlačila na ztvrdlém penisu, vzal ji zezadu za hlavu a přitáhl si ji blíž, aby ji mohl políbit. „Nebudeme spěchat,“ řekl a jeho usmívající se ústa byla jenom kousek od jejích. „Jako správní maloměšťáci.“

Možná právě v tom spočíval problém. Ben se choval příliš slušně. Dominik na dobré způsoby často zapomínal. Byl náročný, někdy jí poroučel a vždycky ovládal situaci. Páni, znamená to snad, že je masochistka? To ji normální sex už nechává chladnou? Pak si ale vzpomněla na dny strávené na *Krásce*, kdy se k ní Dominik

choval velice něžně a láskyplně, plánoval společnou budoucnost a vůbec nic jí neodmítl. Najednou se jí oči zalily slzami a hrdlo se jí sevřelo zármutkem. „Já nemůžu,“ řekla a přidušeně vzlykla. Zvedla se a omluvila se mu: „Promiň.“ Popotáhla a nakřáplým hlasem mu vysvětlila: „Zrovna jsem se s někým rozešla a jsem úplně v háji.“

„Já vím. Nechci tě k ničemu nutit.“

Kate doširoka otevřela oči. „Ty to víš?!“

„Luke mi to řekl. Hele, o nic nejde.“

„Proboha,“ zaúpěla a rázem přestala plakat. „To je tedy trapné.“

„No tak, broučku.“ Přejel jí prstem po dolním rtu. „Vyzval bych na souboj každého chlapa, jen abych tě mohl mít. Jasně?“

„Tohle se ti asi ještě nikdy nestalo, co? Kvůli těmhle hovadinám brečí jenom ženské.“

„Každý zažil nějaký ten rozchod.“ Usmál se. „Nebrečel jsem, ale vím, jak to myslíš.“

Podle způsobu, jakým to řekl, Kate pochybovala, že jeho svět někdy potemněl tak, jako ten její. Na chvílku uvažovala o tom, že zavře oči a poddá se mu. Povzdechla si. „Asi jsem moc velký srab.“ Odvalila se z něho a posadila se na kraj postele.

Zlehka ji pohladil po paži. „Nemusíme vůbec nic dělat. Můžeme třeba jít do kina.“

„Připadám si jako úplný blbec,“ zašeptala.

„Mohl bych za tebe toho chlapa nakopat do prdele.“

To jí na tváři vyloudilo slabý úsměv. Otočila se k němu zpátky. „Možná tě vezmu za slovo.“

„Jsem ti kdykoli k dispozici.“

Meg měla pravdu. Montana skutečně překypovala testosteronem. „Dám ti vědět,“ řekla a vstala. „A díky, opravdu.“ Potom vyšla z ložnice, vstoupila do koupelny, zamkla se v ní a tiše se rozplakala.

Ben šel za ní a mluvil na ni přes dveře. Zůstával zdvořilý. Byl to skutečný džentlmen.

„Tak možná někdy jindy,“ řekl. „Zavolej mi.“ Otočil se a odešel.

Co se to s ní stalo?

Copak ji vzrušují jenom arogantní pitomci?

Konečně nastal den, na který Dominik nechal přeložit jednání. Max a ostatní účastníci se shromáždili v přepychové zasedací místnosti pařížské kanceláře. Dominik si hověl v čele dlouhého empírového stolu, který kdysi zdobil zámek Malmaison. Hosté si mohli dát kávu, čaj a pečivo. Každý muž před sebou měl šálek ze sèvreského porcelánu, pocházejícího ze stejného období jako stůl. Místnosti dodávaly vůni a barvu malé kytice, které nikomu nebránily v pohledu na druhé. Dominikovi kancelářští zaměstnanci byli výkonní.

Když se investoři usadili, Dominik začal bez přivítání. „Nemělo by to dlouho trvat,“ řekl odměřeně. „Přečetli jste si všichni prospekt?“ Byla to čistě řečnická otázka.

Když se průmyslníci uvelebovali, všimli si, že po Dominikově boku chybí slečna Hartová. Všichni si vzpomněli na předchozí zrušené jednání. Velice brzy si také všimli Dominikovy špatné nálady. *Že by mezi nimi existoval nějaký vztah? Ne, to u Dominika nehrozí,* usoudili všichni shodně. *Ženy považuje za užitečné, nicméně zbytné věci.* Očividně byl méně ochotný, popudlivější a schopný rychle zamítnout jakékoli dohadování o penězích. Nakonec se vy-tasil s nabídkou, kterou mohli buď přijmout, nebo na celou investici zapomenout.

Vzhledem k výkonům, jichž Dominik dosahoval, všichni přijali. Nicméně reptali, když pak jen vstal a stroze řekl: „Po dnešku zbohatnete, pánové.“ Potom odešel z místnosti a ani jim nepoděkoval. Hodila by se trocha slušnosti, když mají do jeho projektu investovat miliardy.

Uklidňování uražených eg zůstalo na Maxovi.

O něco později Max vešel do Dominikovy kanceláře. Nepoznámenal nic na adresu poloprázdné láhve na jeho psacím stole a přinutil se mluvit rozvážně. „Mohls být trochu zdvořilejší, Niku. Chvilí potrvá, než zchladnou.“

Dominik do sebe hodil skleničku a zvedl hlavu. Naprosto bez zájmu se díval na Maxe zpod přivřených víček. „V Hongkongu si mého šarmu užili až dost. Neměl jsem náladu znovu jim lézt do

zadku. Jestli chtějí vydělat, ať investují. Jestli ne...," pokrčil rameny, „je mi to úplně fuk. Náklady pokryju sám.“ Chladně se podíval Maxovi do očí. „Chtěls ještě něco?“

„Hodně piješ a navíc ještě sám.“ Max se rozhodl, že někdo to Dominikovi říct musí. Dřív nebyval osamělý pijan.

„No a?“

„No, a tak začínáš být opravdu hodně nepříjemný.“

„Rozumím. Hodláš mě dál poučovat? Doufám, že ne, protože mě to začíná nudit. Ne že by ti do toho něco bylo, ale piju jenom v noci.“ Podíval se na hodiny a zaškubal mu sval v čelisti. Byly za deset minut čtyři odpoledne. „Dnešek je výjimka,“ zamumlal. Když se znovu setkal s týmiž muži jako v Hongkongu, připomněl si jejich hroznou poslední schůzku, kdy Katherina uviděla ten nešťastný e-mail a všechno šlo do kopru. „Pokud jde o pití o samotě,“ poznamenal s kousavým sarkasmem, „nikdy není pozdě naučit se něco nového.“

Max si tiše povzdechl. „Dál tě poučovat nebudu. Jak chceš odejít do horoucích pekel, je tvoje věc. Ale snaž se takhle našťavaně nemluvit s Lilibet. Je tu nová, je to výborná analytička a já bych o ni nechtěl přijít jenom proto, že jsi debil.“

Dominik pozvedl skleničku jako v přípitku. „Tvoje varování přijímám. K Lilibet se budu chovat s ohromnou úctou. Je to dcera nějakého politika? Jenom se ptám.“

„Není.“

„Zaplaťpánbu. Politici dokážou být nároční.“ Usmál se sevřenými rty. „A teď mě omluv.“ Vyprázdnil skleničku, sáhl po láhvi a po Maxovi střelil pohledem. Ten se ani nepohnul. „Omluvíš mě? Nemám čas.“ Dominik otevřel láhev a nalil si další sklenku. Zabořil se do kancelářského křesla a zvedl si skleničku k ústům. Neslyšel, jak se zavírají dveře, protože vypočítával, kolik alkoholu bude muset dnes večer vypít, aby zahnal vzpomínku na slzy v Katherininých očích, když toho dne v Hongkongu zvedla hlavu od jeho laptopu.

Zůstal v kanceláři, i když potemněla, a v ruce svíral další láhev, kterou načal. Místnost osvětlovaly jenom obrazovky ztišených televizí na stěně naproti stolu. Dominik před jejich září přimhouřil oči a oddával se hrozným vzpomínkám na ztrátu Katheriny.

Dveře kanceláře se pomalu otevřely a tiše vstoupila krásná dlouhonohá blondýna. Zavřela za sebou dveře a opřela se o ně zády. „Všichni už odešli domů a zůstala jsem tu jenom já, pane Knighte,“ řekla s trochu cizokrajným přízvukem. „Než odejdu, chtěla jsem se vás zeptat, jestli něco nepotřebujete.“

Její nárážka byla naprosto průhledná.

Dostatečně jednoznačná, aby pronikla nánosy Dominikova zoufalství.

Když ten povědomý tón zaregistroval, automaticky vzhlédl a pokývnutím prstu si ji přivolal blíž. „Jak se jmenujete?“

„Tatiana,“ odpověděla a popošla ke stolu.

„Příjmení?“ Rozepnul si límeček a povolil kravatu. Jinak zůstal oblečený tak, jak byl na schůzku. Jeho bílá košile v místnosti plné stínů ostře kontrastovala s tmavým oblekem.

„Ismayová.“

Příjmení nepatřilo žádnému politikovi ani rodině, které znal. To ještě neznamenalo, že mu nic nehrozí, ale bylo to bezpečnější.

„Jak dlouho tady pracujete, Tatiano?“ zeptal se jemně a instinktivně si krásnou mladou ženu prohlížel. Max má dobrý vkus.

„Rok, pane.“

„Setkali jsme se už?“

„Dvakrát, pane.“

„A co pro nás děláte?“

„Jsem jedna z vašich advokátek.“

„A napadlo vás, jestli něco nepotřebuju,“ zabručel.

„Ano, pane.“

U třetího *pane* Dominik přivřel oči a uvažoval, zda se nesetkali také mimo kancelář. Anebo se o jeho nešvarech všeobecně ví? „Proč jste si myslela, že bych mohl něco potřebovat?“

„Byl jste tu úplně sám potmě.“ Skleněné panely po stranách dveří byly neprůhledné.

„Pil jsem.“

„To vidím.“

„Dáte si skleničku?“ Byl to automatický impuls nebo možná mechanický popud v situaci jako tahle.

„Jestli vám to nebude vadit.“

Dominik zavrel oči. Ta sladkobolná fráze mu připadala jako úder do břicha. Vzpomněl si při ní na svou první snídani s Katherinou v Zahradním domě a na jejich rozhovor v kanceláři po koktejlovém večíрку. Na obě příležitosti měl bohaté vzpomínky. „Vlastně mi to bude vadit,“ řekl a jeho hlas najednou dostal odměřený tón. Přestal se líně rozvalovat a napřímil se. „Promiňte, slečno Ismayová,“ usmál se zdvořile. „Jsem moc opilý na to, abych byl dobrým společníkem. I když si cením vašeho zájmu. Velice rád jsem se s vámi znovu setkal,“ sklonil hlavu, „přeju vám příjemný večer.“ Popadl láhev, otevřel ji, a když viděl, že se mladá žena nehýbe, napadlo ho, že by měl přidat ještě jednu omluvu. Místo toho na ni však upřeně zíral, dokud se nepohnula. Nehodlal s ní souložit. Ani teď, ani nikdy jindy.

Pomalou napočítala do pěti a otočila se k němu zády.

Ježkovy oči, pomyslel si mrzutě a sledoval, jak se za slečnou Ismayovou zavírají dveře. Vždyť já už ani nedokážu přijmout nabídku krásné ženy na sex. To jsem tedy dopadl. Potom mu na mysli vytanula velice nepříjemná myšlenka. V žádném případě neexistovalo, že by se bez sexu dokázala obejít Katherina. S jejím libidem to bylo vyloučené. Na okamžik ho napadlo, že by mohl Tatianu zavolat zpátky. Jenomže po ní netoužil. Chtěl jenom Katherinu. Katherinu, která nikdy neměla dost souložení, vždycky byla připravená a reagovala tak živě, že stačilo, aby se jí dotkl, a už byla vlhká.

Nejdřív polohlasně a potom nahlas zaklel.

Proboha, je to jako abstinenční příznaky. Pociťoval tak silnou touhu, že nedokázal normálně fungovat. Byl podrážděný a nemohl spát. O samotě se opíjel, i když to nikdy dřív nedělal. Alespoň že nezačal halucinovat. Potom znovu zaklel, protože neustále myslel na Katherinu. Její obraz měl vypálený do mysli, což by se možná jako halucinace dalo vyložit. Záleží čistě na výkladu.

Odstrčil láhev a pak i skleničku.

Závislost se dá přemoci.

V životě si už poradil s horšími problémy.

Kromě toho existuje bezpočet žen ochotných před ním roztáhnout nohy. Škoda, že v něm ta myšlenka nevzbuzuje libé pocity. Nebylo to poprvé, co neprožíval nic příjemného. Bylo to však

nekonečně horši, když teď s Katherinou vylezl na vrchol hory a spatřil odtud úžasnou nádheru světa.

Nejspíš neměl utíkat. Člověk v menším srabu by to pravděpodobně neudělal.

Jenže ona také utekla.

A tak záhady vesmíru nezmizely.

Roztržitě se podíval na hodiny, jako by si chtěl potvrdit, že se nachází v prozaičtějším časoprostoru. Potom se otočil k oknům a podivil se. Úplně se setmělo. Znaveně si povzdechl a sáhl po telefonu. Vyfukal na něm číslo a rychle do něj spustil francouzsky. „Za deset minut budu dole, Henri. Ne, to ne. Nemám hlad. Jenom domů a vy pak budete mít až do rána volno.“

Pomalů se zvedl a vypnul televizní obrazovky. Došel ke dveřím ve světle, jež dopadalo dovnitř oknem obráceným na Quai d'Orsay, a podíval se na chodbu pro případ, že si slečna Ismayová nevzala jeho odmítnutí k srdci. S radostí zjistil, že je sám.

Sice měl jenom sejít po schodech dolů ke vchodovým dveřím, ale zdvořilé chování by mu dalo ohromnou práci. Neměl náladu na zdvořilostní konverzaci ani na ten nejtriviálnější hovor. Skutečnost, že se v kanceláři dokázal zachovat ke slečně Ismayové slušně, potvrzovala jednu z jeho hlavních dovedností – umění těšit ženy.

4

V následujících několika týdnech se Max a všichni zaměstnanci v pařížské kanceláři museli kolem Dominika pohybovat opatrně. Zůstával mrzutý, náladový a naprosto postrádal trpělivost.

Max nejprve odsunul odlet za rodinou, protože když se teď v plné síle vrátili Dominikovi démoni, potřeboval jeho šéf opatrovníka. Nakonec se však rozhodl vyrazit do Hongkongu a ve snaze ochránit zaměstnance v době své nepřítomnosti nakouzl téma Dominikových špatných nálad. „Až budu pryč, možná bys mohl držet svoji vznětlivost na uzdě,“ řekl. „Kromě mě se ti nikdo neodvažuje odmlouvat. Takže si na týden dej pohov, jo?“

Dominik odložil pero, opřel se na kancelářském křesle a nepříjemně se ušklíbl. „Mluvíš jako moje matka, a tu já nemám rád. Takže mi dej pokoj a radši mi pověz, jestli se ti ozval Ross z toho hotelu na Amalfinském pobřeží.“

„Ještě ne.“

Dominik se trochu zamračil. „A proč ne, ksakru?“

„Možná bys ji měl letět ošukat,“ odsekl Max. „Vůbec se s tebou nedá mluvit.“

„A ty bys možná měl zavřít klapačku,“ vyjel na něho Dominik a v očích se mu nebezpečně zablýsklo.

„Ježíšmarjá, Niku, uvolni se trochu! Nejenže jsi investory do projektu vzácných hornin v podstatě poslal do prdele, ale

navíc kolem tebe všichni v kanceláři každý den chodí po špičkách a bojí se, do koho se pustíš příště.“

„Dost dobře jim platím,“ zavrčel Dominik. „Patří to k téhle práci.“

„Koukni, chceš, abych řekl, že jsem se s Katherinou spletl? Velice ochotně to udělám, pokud ti to zlepší náladu.“

Dominik se na něho nenávistně podíval. „Nechci, abys ještě někdy vypustil z úst jméno Katherina.“

Max pokrčil rameny. Neměl náladu dál dělat terapeuta. „Fajn, jak si přeješ. Za týden se vrátím. Chceš něco z Hongkongu?“

„Přivez s sebou Lea a Dannyho.“

„Kvůli těm zvěstem z Rumunska? Myslíš, že tě opravdu ohrožuje balkánská mafie? Opravdu budou Gorovi příbuzní požadovat zpátky těch dvacet miliónů, které ti ukradli?“

„Kdo ví? Možná ano.“ Dominik hlasitě vydechl. „Omlouvám se ti.“

Max se slabě usmál. „Omluva se přijímá.“

Dominik si prohrábl tmavé vlasy a spustil ruce. Nervózně protáhl prsty. „Taky jsem si říkal,“ začal pomalu, „že vzhledem k tomu, co se povídá, by Katherina měla mít ochranku. Mohl bys dát dohromady několik chlapů a poslat je do Singapuru?“

„Ona je v Singapuru?“

„Slyšel jsem to.“

„A od koho?“

„Pochybuju, že bys je znal.“

Max znal každého, koho znal Nik, včetně Justina, jenž se ho náhodou nedávno zeptal na Katherinu Hartovou. „Aha,“ řekl bezbarvě. „Mluvil jsi s ní?“

Dominik zavrtěl hlavou.

„Chystáš se na to?“

„Do toho ti vůbec nic není.“

Max si povzdechl. „S tebou to asi nemůže být horší.“

Dominik zkrivil ústa. „Těší mě, že mám tvůj souhlas.“

„Jako bys ho potřeboval. Můžeš mi vysvětlit, proč je v Singapuru?“

„Ne.“